

# JEDNA MUSÍ Z KOLA VEN

Helena Kratochvílová

# Jedna musí z kola ven

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

**[www.pointa.cz](http://www.pointa.cz)**

**[www.e-reading.cz](http://www.e-reading.cz)**

**[www.palmknihy.cz](http://www.palmknihy.cz)**



**Helena Kratochvílová**

**Jedna musí z kola ven – e-kniha**

Copyright © Pointa, 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.

● ■ pointa



JEDNA  
MUSÍ  
Z KOLA  
VEN



# JEDNÁ MUSÍ Z KOLA VEN

Helena Kratochvílová

## **JEDNA MUSÍ Z KOLA VEN**

Copyright © 2018 Helena Kratochvílová

Cover design © 2018 Zuzana Bürgerová

ISBN 978-80-907-3061-8 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-907-3067-0 (ePDF)

ISBN 978-80-907-3064-9 (ePUB)

ISBN 978-80-907-3065-6 (Mobi)



I.

**„Liško, Lištičko,  
vstávej, já už musím  
jít,“ řekl tiše Adam  
a poroztáhnul  
závěsy.**

Ranní světlo dopadlo na rezavé vlasy rozhozené po polštáři. Eliška se zavrtěla, otevřela oči a usmála se na něho.

Adam nebyl příliš pohledný – dlouhán s úzkými rameny, začínajícím bříškem, prořídlou kšticí a brýlemi. Soudičky však k němu nebyly až tak skoupé, do vínku dostal podmanivý hlas a pohled, jímž dokázal okouzlit. Stálý dar, čas ho nemohl změnit. Sousedé Elišku podezírali, že se k Adamovi nastěhovala ze zjištěných důvodů a že ho z téhož důvodu dostrká až k oltáři. Nebyla to ale pravda. Poznali se před pěti lety v Praze, na školení pro vedoucí pracovních týmů. Adam tam byl jako lektor, Eliška seděla mezi posluchači. Na školení jela s nechutí. Bystřicí, kde bydlela, a Prahu dělilo víc než sto kilometrů. Ztracený víkend, škoda volného času. Adam ji ale zaujal specifickým smyslem pro humor, kterým dokázal svůj výklad učinit stravitelným pro všechny. Jeho zase zaujala její narezlá rozčepýřená kštica a úsměv.

Večer pak všichni účastníci pracovního víkendu seděli u vína, přišel i Adam. Jak někteří odpadali, posunoval se k Elišce vytrvale blíž. Když poskládal svoje dlouhé tělo do křesla vedle ní, řekl pouze: „Jsem tu.“

Eliška se na něj usmála a pak tam spolu seděli tak dlouho, až se ostatní odporoučeli a Adam s Eliškou zůstali sami. Byla to dlouhá noc a Eliška se ráno cítila provinile. Matka dospívající dcery a takový... úlet, který určitě nebude mít pokračování. Ale měl. Scházeli se pak co týden v hotelích okolo Prahy, oba se na pár hodin dostávali z kolotoče všedních dnů a povinností. Eliška už byla v té době rozvedená a... osamělá. Její dcera Erika, zvaná Rikki, si matku tvrdě uzurpovala pro sebe. Nesnesla by vedle Elišky jiného muže. Elišku to zpočátku dojímal, ale po čase na ni začala doléhat vidina osamělého stáří. Než se Rikki postaví na vlastní nohy, bude už Eliška mávat posledního vlaku.

Adam byl ženatý, otec tří dětí, studentů, vysokoškoláků. Jája, Marek a Eva. Velice na nich lpěl. Rozvod pro něj nepřicházel v úvahu. Na manželku si ani nijak nestěžoval, jen občas mu uklouzlo, že je pro ni hlavně strojem na peníze. Eliška ho chápala. Manželka, která nechodí do práce a jen opečovává dům, a tři děti zvyklé na určitý komfort, to dokáže utahat. Ona sama měla také občas co dělat, aby Rikki udržela na uzdě, pokud šlo o nároky na oblékání a výši kapesného. A také ji to někdy unavovalo, ta sobeckost mládí, které lačně natahuje k rodiči zobáček. Dej! Na sebe nemysli! Dej! Není podstatné, co chceš ty, ale co chci já! A tak se s Adamem scházeli a radovali se z té chvíle, kterou vyzískali sami pro sebe a kdy jim celý svět mohl být ukradený. Smířeně pak přijímali tíhu všedního dne.

Před necelým rokem se Adamova žena zabila v autě, které na Adamovi vyloudila k narozeninám. Adam si sice myslel, že Jaruš vlastní auto v podstatě nepotřebuje, ale pocít určité viny za tajné výlety s Eliškou v něm zapracoval natolik, že jí koupil malou červenou Hondu. Mnohem silnější pocit viny ho pak převálcoval, když mu u dveří zazvonil policista a sdělil mu, co se stalo. Nějaký čas se pak s Eliškou nevidali a ona si už myslela, že je mezi nimi konec. Ale za pár měsíců se jí znovu ozval a nabídl jí, aby spolu zkusili žít.

To už Rikki odjela studovat do Rakouska a domů jezdila málokdy. Adamova nejstarší dcera byla vdaná, syn se odstěhoval na druhý konec republiky kvůli práci a nejmladší Eva hodlala ochraňovat klokany kdesi v Austrálii. Adamovi bylo v té době přes padesát, Elišce čtyřicet tří. Nebyli už mladí, ale ještě ani staří, čekali od života víc než odpočítávání času do důchodu a příchod chorob s věkem souvisejících. Eliška pár dní váhala. Jednak kvůli Rikki – ani dospělé dceři se fakt, že má matka nového

muže a chce s ním žít, neříká snadno, a také kvůli práci. Jako hlavní účetní měla slušný plat a trvalý pracovní poměr. Měla ale Adama opravdu ráda a věděla, že najít někoho takového v jejím věku je pomalu zázrak hodný Lurd. Svěřila tedy byt do péče sousedky, v práci dala výpověď a odjela za Adamem do Benešova.

Tiše prošla jeho domem i zahradou a všímala si toho, co čekalo na ženskou ruku: zblešený pes, mšice na růžích, pach málo větraných místností. Postála v Adamově původní ložnici a vysvětlila mu, že bude lépe, když oni dva budou nocovat jinde. Trvala na tom, že si najde práci, i když Adam by Elišku raději viděl doma. Nemohla po něm ale přece chtít, aby platil nájem bystřického bytu nebo školné za Rikki. Nakonec jí našel práci sám, u jednoho ze svých kamarádů, bytového architekta Petra Skály, který jehovztah s Eliškou vzhledem ke své sexuální orientaci nemohl ohrožit. Petíkovi se líbilo ve společnosti mladých chlapců. Eliška se u něho brzy zapracovala jako sekretářka a pomocná účetní, své povinnosti zvládala dobře, ostatně jako dlouholetá matka samoživitelka byla zvyklá v práci zabrat. Petíka zas těšilo, že u osob neznalých jeho soukromého života mohl trousit poznámky o tom, jak Eliška plně uspokojuje jeho nároky. Eliška ho chápala, chápala tu potřebu vybočit na chvíli z hranic čtyřprocentní menšiny, a tak mu občas, aby nekazila hru, jakoby omylem před hosty zatykala nebo poopravila kravatu. Petíka to bavilo a na oplátku s Eliškou občas strávil milou chvíli nad módními časopisy. Měl dobrý vkus a cit pro barvy a radoval se, když se Elišce nějaký jím navrhovaný model zalíbil natolik, že si ho objednala.

Z práce Eliška vždycky pospíchala rovnou domů. Připadalo jí, že se dům, zahrada i pes na ni těší. Zahradu postupně zbavila plevelu a skleník osázela zeleninou,

kolem psího kotce nechala kus pozemku zarůst trávou, aby měl Brix kde blbnout s míčem, a dům nenápadně zbavovala nevkusných umělých květin a křiklavých barev. Když poprvé zatopila v krbu, zůstal před ním Adam udiveně stát. Pak řekl: „Co jsem ho tu nechal postavit, netopilo se v něm. Jaruš to nechtěla, že se nadělá moc nepořádku...“

Eliška si dávala pozor, aby jeho zemřelou manželku nekritizovala, a tak mlčela. Sice si myslela, že žena, která nechodí do práce, by klidně trochu toho prachu mohla setřít, ale nahlas neřekla nic. Jen se na Adama usmála a natáhla ruce k ohni. Sedávali pak po večerech na koberci před krbem se skleničkou vína v ruce a pozorovali tančící plamínky. Adam se často zahleděl na Eliščiny vlasy, které zář ohně obdarovávala životem. Liška Eliška. Tenhle dům je úplný až s ní. Ale nahlas jí to neřekl. V domě přece dřív žila i Jaruš a byla taková, jak jí to toleroval. Adama občas pronásledovaly výčitky svědomí. Kdyby jí tolik nepovoloval, byla by možná příjemnější. Kdyby jí nekoupil to zatracené auto, mohla by tu ještě dnes být. Někdy mu hlavou proletěla i myšlenka, že by snad bylo líp dům prodat a koupit něco jiného, ale byl to domov, kde vyrostly jeho děti. Domov, který pro ně postavil. A kam teď patří i Eliška. Měli bychom se vzít, uvažoval, aby tady byla sto procentně doma. Koupím prstýnky a dám je pod stromček. Pod náš první vánoční stromček. Vánoce jsou za tři měsíce, to je tak akorát. Petík může jít za družičku. V růžovém fráčku, s bílým cylindrem.

Myšlenky na svatbu a na to, že od sebe Elišku už nepustí, napadaly Adama i teď, když se díval na to, jak se probouzí, a hřál se v jejím úsměvu. „Už fakt musím. Než přijdou ostatní, musím vyřídit pár hovorů. A když tě tak vidím, je mi to líto, Lištičko.“

„To je jen dobře, Adámku náš,“ odpověděla mu spokojeně Eliška. „Uvidíme se večer, uděláme si na zahradě ohniček, brzy už na to bude zima, koupím něco na opékání,“ dodala pak ještě. Adam jí zamával a odešel. Cestou do práce se už těšil na večer a posezení u ohně. Z příjemných myšlenek ho vytrhl telefon, jen co dorazil. Volala starší dcera Jája.

„Tati, musím s tebou nutně mluvit. Já... Ruda je děsnej. Pohádali jsme se. Chce, abych šla do práce! Že už můžeme dát Šmudlu do školky. No... nevím, co mám dělat. Ale mám ho plný zuby. Hele, my se Šmudlou přijedeme na víkend, nebo na pár dní, jo?“

Otázka to byla pouze řečnická a Adam to věděl. „Tak jo, zastavte se, probereme to. Řeknu to Elišce, uklidí ti pokoj.“

Adam si nebyl jistý, jak moc vzala Jája na vědomí, že on má přítelkyni. Sice jí to řekl, když se k němu Eliška nastěhovala, ale nijak nezdůrazňoval, že je to natrvalo, o svatbě, kterou se v duchu obíral, se Jája nezmínil vůbec. Nějak mu to nešlo z úst.

„Eliška? Jo ta. Ona je zase u tebe?“

„Je.“ A protože někdo z kolegů bral právě za kliku, dodal jen: „Už tu mám plno. Přijed' a popovídáme si. Třeba to nebude s Rudou tak horké. Šimůnek by měl jít za pár měsíců do školky tak jako tak.“

„To ano, ale to neznamená, že já posypu do práce a budu vstávat s klukem ráno před slepicemi, aby byl ve školce včas. To snad ne! Tak já přijedu. Zítra. Pa.“

Telefon oněměl a Adam na něj ještě chvíli zíral. Měl ze všeho divný pocit. Ten se ale během dne nějak vstřebal. Jája je přece chytrá holka a Eliška je ženská do nepohody. Třeba se spolu nakonec skamarádí. To už zapracoval jeho optimistický pohled na svět.

Když se večer vrátil domů, Eliška zalévala zahradu, Brix kolem ní divoce lítal s míčem mezi tlamou a pac-kami a nade vším se vznášela vůně čerstvě pokropených pozdních květů. Adam se chvilku těšil pohledem na ně. Věděl, že chvíle, kdy od osudu nechceme víc, než máme, jsou vzácné. Pak si ho všiml pes, nadšeně se mu vrhl vstříc a Eliška odložila zahradní hadici, aby mohla psa následovat.

Brix Adama ušpinil tlapami od hlíny a Eliška mu mokřýma rukama pohladila tváře: „Náš osobní chlupatý strážce říkal, že si těch špekáčků můžeme klidně opéct víc.“

Adam ji k sobě přitiskl, zatímco se vlčák se spokojeným funěním cpal mezi ně. „Tak zapal vatru, ty moje pyroman-ko, vezmu si tepláky a svetr a hned jsem tu.“

Eliška zapálila připravenou hraničku dříví a k velké psí radosti přinesla ták s uzeninou, chlebem a nakrájenými rajčaty. O chlebu a rajčatech si pes evidentně myslel, že jsou pro lidi tím pravým, zatímco karcinogenní špekáček je dobrý právě tak pro psa. Tedy pro něj. A granule pak klidně přenechá sousedčiným slepicím.

Adam tu byl opravdu hned. V jedné ruce dvě skleničky, v druhé láhev vína. Natáhl se na prastaré lehátko, opékal si večeři a sledoval Elišku, jak se dělí o uzeninu s Brixem. Zítra touhle dobou tu kromě psa bude pobíhat i Šimůnek. Vlastně místo něj. Vzpomněl si, že v době před Eliškou byl Brix převážně v kotci a na procházky s ním chodil hlavně on. Jaruš ani Jája nechtěly mít na zahradě vydupané psí cestičky a rozhodně nechtěly pustit psa do domu. Ale se Šimůnkem bude veselo...

Adam dojedl a obrátil se k Elišce: „Eli, volala mi Jája. Má nějaký problém doma, chce to se mnou probrat. Přijede zítra. Teda přijedou, i s klukem. Na víkend, nebo na pár dní.“

Eliška se lekla. Adamovu vdanou dceru znala jen z vyprávění a fotek. Znejistěla. Přijede dospělá žena, která má k Adamovi blíž než ona. A s jeho vnukem.

„Jaký pokoj mám připravit?“

„No, Jájin dětský by byl pro oba malý, Šimon by se už do dětské postýlky nevešel. A sám asi spát chtít nebude...“

„A co starou ložnici? Je tam letiště. A když tam snese hračky, mohlo by to být dobré.“

„No vidíš, to je ono,“ zaradoval se Adam, „to jim bude určitě vyhovovat.“

Eliška si opřela hlavu o Adamovy nohy a nechala si od něj dolít víno. Brix zlikvidoval zbytky a rozvalil se na trávník tak, aby měl oba v zorném poli a mohl dohlížet na klid ve smečce.

V Eliščině hlavě ale klid nebyl. Copak postele povlékne, to je to nejmenší. Ale taky musí nakoupit, co asi ten mrňous rád? A jak se k ní bude Jája chovat?

Následující den poprosila Petíka, aby jí dal na odpoledne volno, protože ji čeká první setkání s Adamovou dcerou. Petík jí ochotně vyhověl a přidal informaci: „Jáju jsem viděl vyrůstat. Vždycky byla zvyklá, že je po jejím. Pět let byla jedináček. Tatínkova holčička. No, ale víkend netrvá věčně.“

To Elišku nepotěšilo. Ale kvůli Adamovi to s tou holkou vydrží. A třeba ji mateřská změnila k lepšímu. Dojela nakoupit. K večeři upeče kuře, to snad jí každý, a malému k němu bramborovou kaši. K pití minerálky, džus a mléko. Víno obstará Adam, jako vždycky.

Když dojela domů, připravila kuře do trouby, oškrábala brambory na kaši a do původní ložnice odnesla kytici aster. Zkontrolovala povlečení a pootevřela okno do zahrady. Na jednu stranu letiště položila plyšového tygříka. Tak.

Víc s tím neudělá. Už aby tu byl Adam. Nervózně přecházela domem, padala na ni tíseň. Adam nejel ani nevolal. Po hodině vzala mobil a zavolala mu sama. „Adame? Kdy...“

Adam ji přerušil: „Musel jsem pro ně zajet, Jája není zvyklá řídit delší dobu a k tomu s malým v sedačce. Jsme někde u Rokytnice, takže ještě slabá hodinka...“

„Tak dobře dojeďte, to bude tak právě k večeři. Peču kuře.“

„Fajn, pa.“

A mobil zmlkl. Eliška se na něj ještě chvíli dívala. Vzpomněla si na Petíkova slova. No, ono se uvidí. Hezky prostřela stůl v kuchyni, to aby mohl malý klidně nadělat trochu nepořádku, dopekla dozlatova kuře s minimem koření – dospělí si ho pak mohou dochutit – a našlehala bramborovou kaši. Zrovna otvírala jahodový kompot, když před domem zastavilo Adamovo auto a Brix se zběsile rozštěkal. Opláchla si ruce a vyšla ven.

Adam právě zajel dovnitř. Zatímco zavíral vrata, vystoupila z auta jeho dcera a odepínala ze sedačky statného klučika. Eliška si ji prohlížela.

Jája byla spíš zajímavá, než hezká. Pečlivě a dost draze oblečená, vlasy pěkně upravené a melírované. To vše ale nemohlo zakrýt poněkud hranatou postavu a přespříliš výraznou čelist a nos. To, co na Adamovi působilo mile chlapecky, jeho dceři na kráse nepřidalo.

Jája postavila chlapce na zem a podívala se na Elišku. Eliška se usmála a podala jí ruku: „Dobrý večer, já jsem Eliška Márová.“

Jája se na ni podívala s odporem. V těch dveřích stávala její matka a teď... Přijala sice nabízenou ruku, ale tón jejího hlasu prozrazoval, že by tu Elišku radši neviděla: „Jarmila. Šímová.“